

Durmak Yasak! Akademide Üret, Yüksel, Tekrar Et

Zehra Taşkın¹

Akademi hiçbir zaman iddia edildiği gibi eşitlikçi ya da masum bir zemin olmadı. Tarihsel olarak hiyerarşilerle, patriyarkal ağlarla ve dışlayıcı pratiklerle örülmüş bir yapı içinde şekillendi ve şekillenmeye devam ediyor. Bu alanda akademik emek, kaçınılmaz biçimde iktidar ilişkilerinin gölgesinde değer kazanıyor ve meşrulaşılıyor. Oysa idealize edilen akademik faaliyet, derinleşmeye, fikri olgunlaşmaya ve kolektif bir merakın izini sürmeye dayanmalı. Bugün bu tahayyül, yükselme ve teşvik odaklı, sayılar temelinde kurgulanan bir değerlendirme sisteminin baskısı altında giderek aşılıyor.

Akademik yaşamın ritmi bir süredir özgün üretimden çok, sürekli hareket ve ilerleme zorunluluğu etrafında kuruluyor. Akademisyenin başarısı, düşüncesinin niteliği önemli olmaksızın bir sonraki dosyayı ne kadar hızlı tamamladığı ile ölçülüyor. Üretim, bilimsel bir arayış olmaktan çıkıp akademik varoluşun asgari şartına dönüşüyor.

Bu düzende yükselmek, kişisel bir hedef olmaktan uzaklaşıp sistemin dayattığı bir norm halini alıyor. Yükselmemek neredeyse açıklama gerektiren bir sapma gibi görülüyor. Durmanın ve yavaşlamanın akademik dilde karşılığı siliniyor. Akademi, her aşaması puanlanan ve bir sonraki seviyeye geçmenin esas amaç sayıldığı mekanik bir parkur gibi işliyor. Kat edilen mesafenin niteliği, taşınan yükler ya da karşılaşılan engeller görünmezleşirken, dikkat yalnızca bitiş çizgisine ne kadar hızlı ulaşıldığına yöneliyor. Değerlendirme sistemi emeğin katmanlı sürecinden ziyade o süreç sonunda üretilen niceliksel çıktıyı ödüllendiriyor.

Bu yapı yalnızca bilgi üretmiyor, aynı zamanda hangi yükselme yollarının makul ve geçerli olduğunu da öğretiyor. Hız meşrulaştırılıyor, yavaşlama ise bir aksaklık gibi kodlanıyor. Akademik yaşam kesintisiz bir üretim döngüsüne bağlanırken emek giderek sıkışmış, hız odaklı ve yabancılaştırıcı bir zamansallık içinde şekilleniyor. Bu hız rejimi sadece üretim temposunu artırmakla kalmıyor. Özel yaşamı, dinlenme hakkını ve düşünmeye ayrılan zamanı da sessizce işgal ediyor. Sürekli yetişme baskısı hem akademik hem de

---

¹ ztaskin@hacettepe.edu.tr

kişisel zamanı parçalıyor. Okumanın, durup derinleşmenin ve fikri olgunlaştırmak için gerekli eylemsizliğin meşruiyeti zayıflıyor.

Sonunda “Durmak yasak!” çağrısı fiilen “Düşünmek yasak!” uyarısına dönüşüyor. Hızın mutlaklaştığı bir zeminde eleştirel sorgulama ve derinlik için gerekli yavaş zaman buharlaşıyor. Akademisyen, emeği üzerinde söz sahibi bir özne olmaktan uzaklaşıp sürekli çıktı üreten bir performans birimine indirgeniyor. Bu durum pedagojik ya da kurumsal bir dönüşümün ötesinde, varoluşsal bir kayba işaret ediyor.

Bu çalışmada, yükselme arzusunun pedagojik olarak inşa edildiği varsayımından hareketle, yükselmenin kendisinden çok, metriklere dayalı terfi biçimlerinin akademik hayatı nasıl dönüştürdüğünü tartışmaya açıyorum.

Neden Pedagojik ve Neden Eleştirel Pedagojiye İhtiyaç Var?

Bence pedagojik olan, akademinin gündelik işleyişi içinde değerlerin nasıl kurulduğudur. Çünkü akademik hayatta neyin makul sayıldığı, hangi davranışların ödüllendirildiği, hangi hızın beklendiği ve hangi tercihlerin riskli görüldüğü sürekli olarak öğretilir. Yükselmenin olağan bir beklentiye dönüşmesi, üretimin akademik varoluşun temel ölçüsü haline gelmesi ve yavaşlamanın açıklama gerektiren bir duruma kayması bu öğretimin parçalarıdır. Bu öğrenme resmi programlarda yer almaz. Akademik hayatın içinde ve tekrar eden pratikler aracılığıyla gerçekleşir. Bu gündelik öğretim biçimi, Henry A. Giroux’un (2015) yükseköğretimi piyasa değerleri etrafında yeniden yapılandıran neoliberal pedagojiler üzerine yaptığı analizlerle örtüşür. Giroux, üniversitenin kamusal ve demokratik bir alan olmaktan uzaklaşarak ölçme, performans ve verimlilik odaklı bir yönetim rejimine bağlandığını vurgular. Bu dönüşüm, eleştirel düşünceyi ve kamusal sorumluluğu geri plana iterken akademik özneyi hız, rekabet ve uyum üzerinden biçimlendirir.

Pedagojik olan, bu düzenin akademik öznelere tarafından her geçen gün daha fazla içselleştirilmesi ile ilgilidir. Akademisyenler, hangi yolların geçerli, hangi stratejilerin akıllıca ve hangi tercihlerin güvenli sayıldığını bu yapı içerisinde deneyimleyerek öğrenir. Hızlı üretmek, metriklere uyum sağlamak ve oyunu bu kurallar çerçevesinde oynamak meşrulaşırken akademik özneliğin geçirdiği bu dönüşüm, beyaz yakalı dünyasının performans odaklı kimlik inşası ile çarpıcı bir şekilde benzer. Bu noktada akademi, yalnızca bir çalışma sahası olmanın ötesine geçerek davranışları şekillendiren, sınırları çizen ve akademik özneyi kendine has kültürel çeşitliliğinden koparıp standart bir performans birimine indirgeyen bir öğrenme alanına dönüşür.

Bu noktada Freire’nin eleştirel pedagojisi, akademiye kurulan bu düzeni anlamak ve sorgulamak için güçlü bir çerçeve sunabilir. Bugün akademi, Freire’nin “bankacı eğitim modeli” olarak adlandırdığı yapının en sofistike ve teknokratik biçimini yaşıyor (Freire, 1972). Bu modelde öğrenciler bilginin yatırıldığı pasif alıcılar olarak konumlanıyorlar. Günümüz akademik rejiminde ise akademisyen, yalnızca bilgi üreten bir özne olmaktan çıkıyor ve kendi

çıkmasını sürekli biriktirmekle yükümlü bir yatırım birimine dönüşüyor. Yayınlar ve atıflar düşünsel katkılar olmaktan çıkıyor. Dosyada biriken ve değer artışı beklenen birer sermaye kalemine dönüşüyor.

Ancak burada mesele yalnızca akademisyenin bankacılaşması değildir. Metrik rejim, akademisyeni hem yatırımı yöneten hem de bizzat yatırımın kendisi haline getirir. Akademisyen portföyünü büyümeye çalışırken aynı anda performans göstergeleri üzerinden ölçülen, derecelendirilen ve piyasada değerlendirilen bir varlığa dönüşür. Böylece bilgi, dünyayı anlamlandırmanın ve dönüştürmenin bir aracı olmaktan uzaklaşarak akademik portfolyolara hapsedilmiş, likiditesi yüksek bir skor değerine indirgenir. Akademik emek de kamusal bir üretim olmaktan çıkar ve getirisi hesaplanan bir yatırım nesnesi gibi işlem görmeye başlar.

Freire'nin üzerine titrediği insanlaşma (*humanization*) çabası (Freire, 1972), bu amansız hız rejiminin içinde yerini giderek puanlaşmaya bırakır. Ancak bu dönüşüm, yalnızca sayısal birikim üzerinden işleyen teknik bir ölçüm meselesi değildir. Puan toplama mantığı, akademisyenin etik pusulasını sessizce yeniden ayarlar. Bilginin toplumsal sorumlulukla kurduğu bağ zayıflarken akademik üretim giderek araçsal bir performans faaliyetine indirgenir. Freire'nin *amorosity* olarak adlandırdığı, bilgiye ve insana yönelen etik ve duygusal aşk/bağlılık aşınır; akademisyen, yaptığı iş ile kurduğu anlamlı ilişkiyi kaybetmeye başlar.

Akademisyen kendi emeği üzerindeki denetimini yitirdikçe, Freire'nin ifadesiyle kendi tarihini kuran bir özne olmaktan uzaklaşır; sistemin çıktı beklentilerine yanıt veren, başkaları tarafından belirlenen ölçütlere uyum sağlaması beklenen bir nesneye dönüşür. Ancak bu nesneleşme, pasif bir geri çekilme biçiminde işlemez. Aksine, Freire'nin uyardığı üzere, ezilenin zamanla ezenin kopyasına dönüşmesi riski burada belirginleşir. Akademisyen yalnızca ayakta kalmayı öğrenmez, aynı zamanda bu hiyerarşik düzen içinde yükselmenin, başkalarının emeğini görünmez kılmanın, yavaşlayanları geride bırakmanın ve rekabeti meşru bir strateji olarak içselleştirmenin yollarını da öğrenir.

Bu nedenle, metriklere dayalı yükselme biçimlerini tartışmak, teknik bir terfi mekanizmasını eleştirmekten çok daha fazlasını gerektirir. Bu tartışma, akademisyenin nesneleşmeye karşı gösterdiği ontolojik direnci, etik yönelimlerini yeniden kurma çabasını ve özne olma arzusunu temellendirme girişimidir.

Özneleşme Arayışı ve Yapısal Sınırlar

Akademide özne olma çabası, yani kendi emeği üzerinde söz kurma ve akademik zamanı anlamlı biçimde sahiplenme isteği, her yerde aynı koşullarda yaşanmaz. Freire'nin sözünü ettiği nesneleşme baskısı akademik alanın tamamına yayılır fakat bu baskının ağırlığı, akademik hiyerarşi içinde farklı yoğunluklarda hissedilir. Akademisyenin özneleşme imkânları, bulunduğu konumla, sahip olduğu güvenceyle ve taşıdığı risklerle birlikte biçimlenir. Bu durum, Hartmut Rosa'nın (2013) tarif ettiği "sosyal hızlanma"

rejiminin akademik alandaki sınıfsal dağılımıdır. Standing'in (2016) "prekarite" olarak adlandırdığı güvencesizlik sarmalı içindeki genç akademisyenler için hız bir tercih değil, yapısal bir zorunluluk iken, hiyerarşinin üst basamaklarında yavaşlama (Berg ve Seeber, 2016) ancak kazanılmış bir statü hakkı olarak tezahür eder. Bu nedenle ontolojik direnç, herkes için aynı bedelle mümkün hale gelmez. Ancak asıl kritik nokta şudur: Yavaşlama hakkına sahip olanlar, paradoksal olarak arkadan gelenlerin uyması gereken hızı belirleyen en önemli etmenlerdir (Şener vd., 2025). Dolayısıyla akademi, bazı konumlarda yavaşlamaya sınırlı bir alan açarken, bazı konumlarda hızı tek seçenek olarak dayatan katmanlı bir yapı kurar. Bu ayırım, akademik hayatın yalnızca üretim süreçlerinde değil, özne olabilme ihtimalinin kendisinde de derin bir eşitsizlik yarattığını gösterir.

Bu noktaya kadar tartışılan hız, yükselme ve metrik odaklı pedagojik düzen, akademik hayatın yalnızca düşünsel çerçevesini biçimlendirmekle kalmaz. Aynı zamanda araştırmacıların neyi, nasıl ve hangi koşullarda üreteceğini belirleyen somut bir davranış alanı yaratır. Yükselmenin belirli hızlara ve ölçütlere bağlandığı bu düzen, akademik kararları bireysel tercihlerden çok sistemin dayattığı stratejiler üzerinden şekillendirir. Böylece eleştirel pedagoji çerçevesinde tartışılan bu yapı, gündelik akademik pratiklerde karşılığı olan bir değerlendirme rejimi olarak görünür hale gelir.

Akademik Metrik Rejiminin Pratik Sonuçları

Akademide kurulan bu hız ve yükselme odaklı pedagoji, yalnızca teorik bir tartışma değil, araştırmacıların davranışlarını kökten değiştiren somut bir "değerlendirme oyunu"dur (Kulczycki, 2023). Bu sistemin dayattığı baskılar akademik üretimin niceliğine odaklanan bir yapı inşa etmiştir.

Yayın baskısı ve şaibeli uygulamalar: "Yayınla ya da yok ol" (publish or perish) baskısı, araştırmacıları etik açıdan sorunlu alanlara itmektir. Özellikle hızlı yükselme ve puan toplama arzusu, akademik liyakatten uzaklaşılmasına ve şaibeli/yağmacı dergilerin bir çıkış yolu olarak görülmesine neden olmaktadır (Taşkın, 2025).

Bilimsel iletişimin araçsallaşması: Kitap yayıncılığı gibi geleneksel bilimsel iletişim biçimleri bile bu değerlendirme oyununun bir parçası haline gelmiştir (Taşkın, 2023). Bilgi paylaşımı entelektüel bir katkıdan ziyade, akademik teşvik ve yükselme kriterlerini karşılayan bir puan biriktirme stratejisine dönüşmüştür.

Genç araştırmacılar üzerindeki eşik bekçiliği: Metriklere dayalı araştırma değerlendirme sistemleri, özellikle genç araştırmacılar için ciddi bariyerler oluşturmaktadır. Mevcut sistem, sadece belirli standartlara uyanları içeri alan ve yavaşlamayı dışlayan bir "eşik bekçiliği" (gatekeeping) mekanizması gibi işlemektedir (Şener vd., 2025).

Yayın davranışlarındaki değişim: Akademik teşvik sistemleri ve metrik odaklı değerlendirmeler, akademisyenlerin hangi konularda ve hangi dilde yayın yapacaklarını bile belirleyen bir "havuç-sopa" mekanizmasına

dönüşmüştür (Öztürk ve Taşkın, 2024). Bu durum, araştırmacıların akademik meraklarından ziyade, metriklere en hızlı yanıt veren alanlara yönelmesine yol açmaktadır.

Yapısal eşitsizlik ve kaynak dağılımı: Akademik performansın ölçümü için kullanılan sayısal veriler, kaynakların ve prestijin dağılımında liyakatten ziyade sistemin kurallarını en iyi oynayanları ödüllendiren eşitsiz bir yapı kurmaktadır (Biagioli ve Lippman, 2020).

Bu bilgiler ışığında, akademideki yükselme pedagojisinin yalnızca bir öğrenme süreci olarak ele alınamayacağı açıktır. Bu pedagojik düzen, etik aşınmaya, yabancılaşmaya ve yapısal dışlanmaya yol açan bir akademik hayatta kalma rejimi üretir. Bu rejimin çoğu zaman görünmez kalan bir boyutu ise bilimsel yayıncılığın jeopolitiğidir.

Bilimsel Yayıncılığın Jeopolitiği ve “Yanlış Konumlandırılmış Merkezler”

Akademik hayatta kalma rejimi, yerel bir rekabet alanı olmanın ötesinde, küresel bilgi üretim hiyerarşilerinin doğrudan bir yansımasıdır. Bu rejimin en belirleyici katmanlarından biri, bilimsel yayıncılığın jeopolitik örgütlenme biçimidir. Günümüzde bilimsel iletişimin merkezleri, bilginin fiilen üretildiği yerlerle örtüşmeyen biçimlerde konumlanmıştır. Web of Science ve Scopus gibi küresel endekslerin belirleyiciliği, bilginin değerini kuzey-merkezli standartlar üzerinden tanımlar (Krawczyk ve Kulczycki, 2021; Kulczycki vd., 2025). Böylece bilgi üretiminin coğrafyası ile bilginin tanınma ve dolaşıma girme koşulları arasındaki mesafe giderek açılır.

Bu yapı, Türkiye gibi ülkelerde çalışan akademisyenler üzerinde güçlü bir epistemolojik baskı üretir. Yerel sorunlara, yerel toplumsal ihtiyaçlara ve yerel bilgi geleneklerine odaklanmak yerine, küresel merkezin ilgi alanlarına uyum sağlamak, rasyonel bir kariyer stratejisi olarak öğretilir. Akademik değerlendirme sistemlerinde uluslararasılaşma hedefi, bu baskının yerel karşılığıdır. Zamanla bu hedef, akademik üretimin içeriğinden çok, hangi dergide, hangi endekste ve hangi dilde yayımlandığına odaklanan bir değerlendirme oyununa dönüşür. Akademisyenler, yerel bilimsel kamuyla bağ kuran yayınlar üretmek yerine, yüksek etki faktörlü fakat yerel gerçekliklerle zayıf ilişkiler kuran dergilerde yer bulma kaygısıyla hareket etmeye başlar.

Bu noktada, jeopolitik eşitsizlikler ile metrik rejim arasındaki bağ görünür hale gelir. Atıf sayıları, etki faktörleri ve endeks kapsamaları, bilginin niteliğini ya da toplumsal katkısını önemsemez, belirli merkezlerde dolaşıma girme kapasitesini ödüllendirir. Akademik değer, bilginin nerede ve hangi ağlar içinde dolaştığı üzerinden tanımlanır. Türkiye’de doçentlik ve akademik teşvik sistemlerinde uluslararası endeksli yayınlara tanınan ayrıcalıklı puanlar, yerel dergilerin sistematik biçimde ikincil konuma itilmesi ve araştırmacıların İngilizce yayın yapmaya yönlendirilmesi bu mekanizmanın somut örnekleridir. Bu düzen, akademisyenleri yalnızca ölçmez, aynı zamanda hangi bilginin meşru, hangisinin tâli sayılacağını da belirler.

İngilizcenin bilim dili olarak mutlak hâkimiyeti, ana dili İngilizce olmayan araştırmacılar için yalnızca dilsel bir eşik yaratmaz. Aynı zamanda düşünmenin, soruyu kurmanın ve dünyayı anlamlandırmanın belirli kalıplar içine sıkışmasına yol açar. Bu koşullar altında bilimsel üretim, toplumsal fayda yaratma hedefinden uzaklaşarak, küresel sıralamalarda yer edinmeye ve akademik teşvik puanları toplamaya yönelik bir stratejiye indirgenir. Akademik zaman, yerel topluma seslenmek yerine, küresel endekslerin taleplerine göre düzenlenir.

Bu tablo, epistemolojik bir sömürgecilik biçimi olarak da okunabilir. Türkiye’deki bir akademisyen, yerel bir sorunu Türkçe olarak yazıp yerel kamuoyuyla paylaşmak yerine, aynı meseleyi İngilizceye çevirerek küresel bir endekse sokmaya zorlanır. Bu zorunluluk, akademisyeni kamusal entelektüel sorumluluğundan giderek koparır. Bilgi, yerel bağlamda dönüştürücü bir güç olmaktan çıkar, küresel yayıncılık endüstrisinin metriklerine uygun biçimde paketlenen bir performans çıktısına dönüşür. Böylece akademisyen, yalnızca kendi kurumunun değil, küresel yayıncılık sisteminin ve onun değer hiyerarşilerinin yönlendirdiği bir özne haline gelir. Freire’nin sözünü ettiği nesneleşme süreci, bu noktada küresel ölçekte yeniden üretilir.

Puanlaşmaya Karşı İnsanlaşma ve Akademik Duruş

“Durmak yasak!” düsturuyla örülen bu akademik rejim, akademisyeni bir veri noktasına ve küresel bir yayıncılık endüstrisinin işlevsel unsuruna dönüştürürken, akademik emeği anlamından kopararak puan biriktirme pratiği haline getirir. Freire’nin bankacı eğitim modeliyle tarif ettiği bu yapı, bilgiyi özgürleştirici bir imkân olmaktan uzaklaştırarak akademik dosyaların içinde biriken, ölçülebilir ve devredilebilir bir değere indirger. Bu tablo, pedagojik olarak kurulmuş bir düzenin sonucudur ve tam da bu nedenle pedagojik bir müdahale ile dönüştürülebilir.

Bu dönüşümün anahtarı, akademisyenin özne olma iradesini yeniden sahiplenmesinde yatar. Akademik özneleşme, sistemin dayattığı hızlara uyum sağlama refleksinin ötesine geçerek düşünce ile eylem arasında yeniden bağ kurmayı gerektirir. Bilimsel üretimin toplumsal fayda, etik bütünlük ve eleştirel merak zeminine yeniden yerleşmesi, metriklerin yön verdiği değerlendirme oyununa mesafe alan bir akademik pratiği mümkün kılar. Böyle bir pratik, niceliğin yerine niteliği, hızın yerine derinliği ve küresel merkezin beklentilerinin yerine yerel bağlamların bilgisini koyar.

Bu noktada sorumluluk, akademik hiyerarşinin üst basamaklarında bulunan ve yavaşlama imkânına fiilen sahip olan aktörlerde yoğunlaşır. Akademik özneleşme, bireysel bir geri çekilme ya da kişisel bir kurtuluş anlatısı üzerinden kurulamaz. Anlamlı bir dönüşüm, diyalog, kolektif sorumluluk ve dayanışma pratikleri aracılığıyla mümkün hale gelir. Bu vurgu, son yıllarda “yavaş bilim” tartışmaları ve manifestolarında da karşılık bulmaktadır. *Another Science is Possible* (Stengers, 2018) ve Belçika’da kaleme alınan *Slow Science Manifesto* (2010) gibi metinler hızın ve sürekli üretim baskısının bilimsel bilginin niteliğini nasıl aşındırdığını gösterirken, yavaşlamayı bireysel bir tercih değil, kolektif ve politik bir sorumluluk olarak ele alır.

Bu çerçevede yavaşlama, üretimden kaçış ya da verimsizlik anlamına gelmez; bilginin toplumsal bağlamla yeniden ilişki kurabilmesi için gerekli zamanı geri kazanma çabasıdır. Ancak bu imkân, akademik hiyerarşi içinde eşit biçimde dağılmaz. Güvenceli konumlarda bulunan akademisyenlerin, metriklere dayalı hız rejimini ve yanlış konumlandırılmış merkezlerin dayatmalarını sorgulaması, genç araştırmacıların bu rejim içinde sıkışmasını azaltacak yeni değerlendirme kültürleri ve destek ağları inşa etmesi bu nedenle kritik önem taşır. Yavaş bilim çağrıları, tam da bu noktada, akademik sorumluluğu bireysel etik tercihlerden çıkararak yapısal bir dönüşüm talebi haline getirir.

Akademi, yalnızca üretim ve yükselme döngülerinin işlediği bir alan olarak kavranamaz. Akademik faaliyet, dünyayı anlamaya ve dönüştürmeye yönelik kolektif bir çabanın parçasıdır. Freire'nin vurguladığı insanlaşma fikri, akademik varoluşun etik yönünü bu noktada yeniden görünür kılar. Akademiyi yeniden bir özgürleşme alanı olarak düşünmek, durmayı bir kusur olarak kodlayan hız rejiminin dışına çıkararak düşünmeye, sorgulamaya ve dünyayla yeniden bağ kurmaya alan açmakla mümkün hale gelir.

Teşekkür: Bu çalışma TÜBİTAK 1001 Programı kapsamında 223K471 proje numarasıyla desteklenen "Jeopolitik Dinamikleri Dikkate Alan Sorumlu Araştırma Değerlendirme Politikalarıyla Şaibeli Yayıncılık Uygulamalarının Engellenmesi" başlıklı proje çerçevesinde kaleme alınmıştır.

Kaynakça

- Berg, M., & Seeber, B. K. (2016). *The Slow Professor: Challenging the Culture of Speed in the Academy*. University of Toronto Press.
- Biagioli, M., & Lippman, A. (Ed.). (2020). *Gaming the Metrics: Misconduct and Manipulation in Academic Research*. MIT Press.
- Freire, P. (1972). *Pedagogy of the Oppressed*. Penguin Books.
- Giroux, H. A. (2015). Neoliberalism's war against higher education and the role of public intellectuals. *Límite. Revista Interdisciplinaria de Filosofía y Psicología*, 10(34), 5-16.
- Krawczyk, F., & Kulczycki, E. (2021). On the geopolitics of academic publishing: The mislocated centers of scholarly communication. *Tapuya: Latin American Science, Technology and Society*, 4(1), 1984641. <https://doi.org/10.1080/25729861.2021.1984641>
- Kulczycki, E. (2023). *The Evaluation Game: How Publication Metrics Shape Scholarly Communication*. Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/9781009351218>

- Kulczycki, E., Gamboa, J. O. A., Beigel, M. F., Digiampietri, L., Laakso, M., Pölönen, J., Taskin, Z., & Cuartas, G. V. (2025). *Beyond the oligopoly: Scholarly journal publishing landscapes in Latin America and Europe* (No. cm5uz_v1). SocArXiv. https://doi.org/10.31235/osf.io/cm5uz_v1
- Öztürk, O., & Taşkın, Z. (2024). How metric-based performance evaluation systems fuel the growth of questionable publications? *Scientometrics*, 129(5), 2729-2748. <https://doi.org/10.1007/s11192-024-04991-8>
- Rosa, H. (2013). *Social Acceleration: A New Theory of Modernity*. Columbia University Press.
- Slow Science Academy. (2010). The slow science manifesto. <https://slowscience.be/the-slow-science-manifesto-2/>
- Standing, G. (2013). *The Precariat: The New Dangerous Class*. Bloomsbury. https://hcommons.org/?get_group_doc=1003678/1700760973-AnotherScienceIsPossible_A-IsabelleStengers.pdf
- Stengers, I. (2018). *Another science is possible: A manifesto for slow science*. Polity Press.
- Şener, H. S., Kaya, İ. S., Köksal, M. S., & Taşkın, Z. (2025). Closing the door behind: Metric-based research evaluation systems and gatekeeping towards young researchers. *Scientometrics*, 130(4), 2291-2310. <https://doi.org/10.1007/s11192-025-05282-6>
- Taşkın, Z. (2023, Eylül 6). "Evaluation Game" in *Book Publishing—Information Matters*. <https://informationmatters.org/2023/09/evaluation-game-in-book-publishing/>
- Taşkın, Z. (2025, Temmuz 9). Akademik yarış, yayın baskısı ve şaibeli dergiler: Bir sistem sorgulaması. *Sarkaç*. <https://sarkac.org/2025/07/akademik-yaris-yayin-baskisi-ve-saibeli-dergiler-bir-sistem-sorgulaması/>